

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.293/2025/7.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes jogi képviselője (felperes jogi képviselőjének címe.; eljáró ügyvéd: eljáró jogi képviselő)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője egyéni ügyvéd (alperes képviselőjének címe) és alperes képviselője 2 egyéni ügyvéd (alperes képviselőjének 2 címe)
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (30. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 1.K.700.185/2024/29. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes bér- és tb. ügyintézői végzettséggel valamint informatikai alapképzéssel az alperesnél foglalkozottként, majd 2018. július 18. napjától közszolgálati jogviszonyban pénzügyi és munkaügyi előadó munkakörben dolgozott az alperes városi székhelyén. Az alperes jegyzője a felperes közszolgálati jogviszonyát 2024. január 17. napján a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 63. § (2) bekezdés e) pontja alapján 2024. január 18. napjával 2 hónapos felmentési idővel felmentéssel megszüntette. A felmentést a Kttv. 66. § (1), (2) bekezdései, valamint 76. § (1) bekezdés a), d) pontjai és (2) bekezdése szerint három bizalomvesztési okra alapította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a felmentést keresettel támadta, kérte a felmentés jogellenességének jogkövetkezményeként a Kttv. 193. § (5) bekezdése alapján 12 havi illetményének megfelelő összegű átalány-kártérítés, 3.960.000 forint, valamint a Kttv. 69. §-a alapján végkielégítés jogcímén két havi illetménynek megfelelő 660.000 forint megfizetését.

[3] Az alperes a védíratában a keresetnek mint alaptalannak az elutasítását kérte, álláspontja szerint a felmentés indokai valóságosak és okszerűek.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes közszolgálati jogviszonyt és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek átalány-kártérítés jogcímén 2.640.000 forint főként és annak késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában a felmentés jogellenességének indokait követően kifejtette, hogy a Kttv. 193. § (5), (6) bekezdései alapján alkalmazta a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményét, az átalány-kártérítés megfizetésére kötelezést. Az átalány-kártérítés összegének megállapításánál növelő tényezőként vette figyelembe a felperes jogviszonyának időtartamát (5,5 év); azt a körülményt, hogy a felperesnek egyáltalán nem volt lehetősége védekezni, mert arra az alperes a számára nem adott arra lehetőséget; foglalkoztatási igazolásait nem a jogszabály által előírt 5 napos határidőben adta ki a felperes részére, hanem jóval később; a felmentés alapjául szolgáló legsúlyosabb indokot, a bizalomvesztést jelölte meg a jogviszony megszüntetése jogcímeként. Továbbá az alperesnél fennállott 5,5 év jogviszonyára tekintettel 2 havi illetménynek megfelelő, a felperes 660.000 forint összegű végkielégítésre tarthatott volna igényt figyelemmel arra is, hogy az átalány-kártérítésen felül nincs lehetőség a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeként egyéb követelés, így végkielégítés érvényesítésére. Csökkentő tényezőként értékelte, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének csak igen kismértékben tett eleget, mindössze néhány napot dolgozott, a foglalkoztatási szervvel nem működött együtt és nem jelentkezett be álláskeresői járadékra

sem. A felperes által hivatkozott pszichés nyomást nem tudta figyelembe venni, mert a felperes azt csupán állította, de az ezzel kapcsolatos körülményeket nem valószínűsítette. Mindezekre figyelemmel a 12 havi átalány-kártérítési igényt eltúlzottnak találta és a 8 havi illetménynek megfelelő összeget találta arányosnak a perbeli jogsértés súlyával.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az átalánykártérítés összegének 2 havi illetménynek megfelelő, 660.000 forintra történő leszállítását. A Kttv. 193. § (3), (6) bekezdéseire, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjaira utalással kifejtette, hogy a felperes csak 3x2 napot dolgozott a 2024. március 19. napjától eltelt 1 év alatt alkalmi munkavállalóként, bevétele ebből 36.060 forint volt. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában ezt a tényt nem rögzítette, csupán hivatkozott az ítélet [69] bekezdésében arra, hogy a felperes csak részben tett eleget a kárenyhítés kötelezettségének, mert mindössze néhány napot dolgozott. Az alperesi álláspont szerint a felperes nem kismértékben, hanem egyáltalán nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének, melyet alátámaszt a felperes személyes nyilatkozata is, melyből arra lehet következtetni, hogy a felperesnek egyáltalán nem állt szándékában új munkahelyet keresni. Álláskeresőként nem regisztráltatta magát, a foglalkoztatási szervvel nem működött együtt, a néhány napos alkalmi munkán kívül nem keresett egyéb munkahelyet, külföldön tartózkodott, de nem munkavégzés vagy jövedelemszerzés céljából. A végzettségének, szakképzettségének, szakmai tapasztalatának és egészségi állapotának megfelelő munkakörben el tudott volna helyezkedni és ezzel jövedelemre is szert tehetett volna, a saját felróható magatartása miatt átalány-kártérítésre nem tarthat igényt a marasztalás szerinti összegben. Nem vitatta, hogy a foglalkoztatási igazolásokat a jogszabályban előírt 5 napos határidőn túl adta ki a felperes részére, azonban a felperes azt addig nem hiányolta, bármikor jelezhetne volna a munkáltatónak és kérhette volna elektronikusan is az igazolásokat, továbbá a felperes maga sem állította, hogy az igazolások hiányában nem tudott intézkedni a munkakereséssel kapcsolatban. A felperesnek lehetősége lett volna személyesen, akár online időpontot is egyeztetni az illetékes foglalkoztatási osztállyal független attól, hogy megkapta-e a foglalkoztatási igazolásokat. Az elsőfokú bíróság a kártérítés összegét növelő tényezőket vette figyelembe, hogy az alperes a legsúlyosabb indokot, a bizalomvesztést jelölte meg a megszüntetés jogcímeként, ugyanakkor a megszüntetés jogcíme az átalány-kártérítés mértéke tekintetében nem lehet releváns. Figyelemmel arra, hogy a felperes az alperesnél jogviszonyban töltött időtartamra figyelemmel 2 havi illetménynek megfelelő 660.000 forint összegű végkielégítésre tarthatott volna igényt, legfeljebb ezen összegben lehet megalapozott az átalány-kártérítés iránti igénye. A másodfokú bíróság megváltoztató jogköre tekintetében hivatkozott a Pp. 369. § (3) bekezdésére és 383. § (2) bekezdésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogkérdésben eltért a BH2024. 164. számon közzétett eseti döntéstől, mely szerint átalány-kártérítésre nem lehet jogosult az, aki álláskeresői járadékot nem igényel és a foglalkoztatási szervvel nem működik együtt, és ezzel nem tesz eleget a kárenyhítési kötelezettségének.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének támadott részében történő helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett.

Indokolásában a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 109. § (2) bekezdésére utalással kifejtette, hogy az alperes a fellebbezésében csupán anyagi jogszabályhelyekre utalással [Kttv. 193. § (3), (6) bekezdés], valamint a másodfokú bíróság felülbírált jogkörére hivatkozással [Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pont] kérte az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálatát. A Kp. 6.§-a nem hívja fel a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontját, ezért az a jelen másodfokú eljárásban nem alkalmazható. Az elsőfokú bíróság Kttv. 193. § (5) bekezdése körében elvégzett mérlegelése során a növelő körülmények túlsúlya állapítható meg, az alperes a fellebbezésében a jogviszony időtartamát és a védekezés lehetőségének hiányát mint növelő tényezőt nem vitatta. A foglalkoztatás-igazolás kiadása határidőben az alperes jogszabályi kötelezettsége lett volna, a felperestől a jogviszonya megszűntetése körülményeire figyelemmel nem volt elvárható, hogy a munkáltatóval kapcsolatba lépjen. A bizalomvesztés okszerűen került figyelembevételre a mérlegelés során figyelemmel arra, hogy kötelezettségszegés nem volt megállapítható a felperes terhére. Az elsőfokú bíróságnak lehetősége volt nemcsak a jogsértés megállapítására, hanem annak súlyának mérlegelésére is, figyelembe vette, hogy a felperes nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének, ezért a 12 havi igényelt átalány-kártérítési összeg helyett csak 8 havi illetménynek megfelelő összeget ítélt meg. A foglalkoztatási szervvel való együttműködés nem volt összeegyeztethető a felperes családi kötelezettségeivel, évek óta az óvodai szünetek időszakában évente több alkalommal országl tartózkodik a célból, hogy a testvére gyermekére vigyázzon. E családi vállalás feltételével nem talál munkahelyet, ezért átgondolatlan kijelentés az alperes részéről, hogy a felperes a végzettségének, képzettségének, egészségi állapotának megfelelő munkakörben el tudott volna helyezkedni. Nem helytálló, hogy nem állt szándékában egyáltalán elhelyezkedni, folyamatosan munkahelyet keresett, de nem talált, a felperes jelenlegi élethelyzete nem saját magának felróható, hanem az alperesnek, mert jogellenesen szüntette meg a jogviszonyát. A fellebbezésben hivatkozott eseti döntés nem releváns, mert nem a Kttv. szerinti jogviszony megszűntetéséről és nem átalány-kártérítésről rendelkezik. Az ellenkérelemben hivatkozott kúriai eseti döntésekre figyelemmel azonban az elsőfokú bíróság az anyagi jognak megfelelő helytálló mérlegeléssel állapította meg az átalány-kártérítés összegét, különösen a jogsértés súlyára figyelemmel.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A fellebbezés az átalány-kártérítés összegét érintette, ezért a másodfokú bíróság felülbírálatának terjedelme is erre a körre terjedhetett csak ki. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelés alapján helytálló összegben állapította meg az átalány-kártérítés összegét, indokait – azok ismételése nélkül – a másodfokú bíróság osztotta.

[9] A felülbírálat irányát illetően a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a fellebbezés elbírálása során annak van jelentősége, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozatot a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés keretei között, az abban

felhozott indokok alapulvételével vizsgálhatja felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság szintén nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.). A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit kíván megfellebbezni és milyen okból. (Kpkf.VI.39.905/2021/2.).

[10] A Kp. Nagykommentár (szerkesztette: Barabás Gergely/F. Rozsnyai Krisztina/Kovács András György, www.uj.jogtar.hu) Kp. 104. §-ához fűzött magyarázata szerint „(...) hangsúlyozandó, hogy a fellebbezés vizsgálata még nem jelenti egyben annak tartalmi elbírálását is. A fellebbezésnek ugyan tartalmaznia kell a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével, azonban az ettől eltérő kérdés, hogy a megjelölt jogszabálysértés és jogszabályhely megalapozza-e a fellebbezést (Kúria Kf.IX.38.241/2019/3.).”

[11] Mindezek alapján, ha a fellebbező fél a fellebbezésében előadja a fellebbezésének indokait és a megsértettként hivatkozott jogszabályhelyet is megjelöli, a fellebbezés visszautasításának nincs helye. Amennyiben a megjelölt jogszabályhely nem ekvivalens a fellebbezési indokolással, annak jogkövetkezményeit a fellebbezés érdemi elbírálása során kell levonni.

[12] Mindezeket a jelen másodfokú eljárásban is alkalmazva a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az alperes a fellebbezésében az átalány-kártérítés összegének meghatározása során elvégzett elsőfokú bírósági mérlegelés okszerűségét vitatta, az ezen érveléssel ekvivalens eljárási jogszabálysértés, amely mentén a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet felülbírálhatta volna, a Kp. 78. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 279. § (3) bekezdése lett volna. Ehhez képest az alperes a fellebbezésében megsértett jogszabályhelyként a Kttv. 193. § (3) és (6) bekezdéseit jelölte meg, mely az átalány-kártérítés megállapításának anyagi szabályait rögzíti, azaz nem tekinthető a fellebbezést megalapozó eljárásjogi jogszabályhelynek. A Pp. 369. § (3) bekezdés c), d) pontjai, valamint 383. § (2) bekezdése a másodfokú bíróság felülbírálatának terjedelmére vonatkozik polgári ügyekben, azok alkalmazását a Kp. nem hívja fel, ezért helytállóan mutatott rá a fellebbezési

ellenkérelmében a felperes, hogy ezen jogszabályhelyek alapján szintén nincs helye az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatának.

[13] A fellebbezésben hivatkozott BH2024. 164. számú eseti döntés nem a jelen perben irányadó Kttv. szerinti munkakörre, hanem a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény szerinti foglalkoztatás körében keletkezett, ezért az eltérő tényállása és az anyagi jog körében jelentősen különböző jogszabályi háttere okán az átalány-kártérítés összege megállapításánál nem lehet irányadó.

[14] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla csak annak megállapítására szorítkozhatott, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó anyagi jogszabályhelyek szerint okszerű mérlegeléssel helytálló összegben határozta meg az átalány-kártérítés összegét, melynek felülmérlegelésére a másodfokú bíróságnak lehetősége nem volt. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett körben a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[15] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felszámítással egyezően állapította meg tekintettel arra is, hogy annak mérséklését az alperes nem kérte.

[16] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (158.400 forint) az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[17] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[18] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 3.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró